

SỐ 540

KINH THỌ-ĐỀ-GIÀ

*Hán dịch: Đời Tống, Tam tạng Cầu-na Bạt-dà-la,
người nước Vu-diễn.*

Phật nói:

–Xưa có một đại trưởng giả giàu có, tên là Thọ-đề-già, kho tàng chứa đủ thứ, vàng bạc đầy dãy, nô tỳ rất nhiều, không thiếu một thứ gì.

Một hôm, gặp lúc trở trời, gió thổi mạnh, làm cho chiếc khăn lụa trắng của Thọ-đề-già, treo ở cạnh bờ ao, bay đến trước điện vua.

Nhà vua mở hội lớn, tập hợp các quần thần, cùng nhau bàn luận, hỏi các quan về điềm kỳ lạ. Các quan đều tâu:

–Nước sắp hưng thịnh, trời ban cho lụa trắng.

Chỉ riêng Thọ-đề-già im lặng không nói.

Vua hỏi Thọ-đề-già:

–Các quan đều vui mừng, vì sao khanh không nói?

Thọ-đề-già tâu:

–Thần không dám dối vua. Đó là khăn lau mình của nhà thần, treo ở cạnh bờ ao, gặp lúc gió trời thổi mạnh, bay đến trước điện vua. Do đó nên thần im lặng không nói.

Vài ngày sau, có một hoa vàng chín màu, lớn như bánh xe, gặp lúc trời có gió thổi mạnh, bay đến trước điện vua. Nhà vua liền mở đại hội, tập hợp các quần thần, cùng nhau bàn luận, hỏi các quan về điềm kỳ lạ. Các quan đều tâu:

–Nước sắp hưng thịnh, trời ban cho hoa vàng này.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thọ-đề-già im lặng không nói.

Vua hỏi Thọ-đề-già:

–Các quan đều vui mừng, vì sao khanh không nói?

Thọ-đề-già tâu:

–Thần không dám dối vua. Đó là hoa sau vườn nhà thần. Hoa rụng, gặp lúc trời có gió thổi mạnh, bay đến trước điện vua. Vì thế thần im lặng không nói.

Vua bảo Thọ-đề-già:

–Nhà khanh được như vậy, khanh hãy về bảo những người trong nhà sắp xếp, ta sẽ dẫn hai mươi vạn người đến nhà khanh tham quan.

Thọ-đề-già thưa:

–Xin vua cùng đi ngay đến nhà thần. Nhà thần, giường chiếu tự nhiên có sẵn, không cần người trải; thức ăn uống tự nhiên có sẵn, không cần người làm. Tất cả các thứ đồ dùng tự nhiên đến, không cần kêu gọi; tự nhiên đi, không cần dẹp cất.

Nhà vua liền dẫn hai mươi vạn người đến tham quan nhà Thọ-đề-già. Đi thẳng vào cửa phía Nam, vua thấy trong cửa có một bé trai, hình dáng ngay thẳng xinh đẹp, sắc mặt tươi vui, rất đáng mến.

Vua hỏi Thọ-đề-già:

–Đây có phải là cháu bé nhà khanh không?

Thọ-đề-già thưa:

–Thần không dám dối vua, đó là người ở, giữ cửa nhà thần.

Lại tiến bước thêm vào bên trong, nhà vua thấy một cô gái nhan sắc xinh đẹp, vẻ mặt tươi vui, rất đáng mến.

Vua hỏi Thọ-đề-già:

–Đây có phải là vợ, hay con gái của khanh không?

Thọ-đề-già thưa:

–Thần không dám dối vua. Đó là đứa trẻ gái, giữ nhà của thần.

Lại tiến thẳng vào trong cửa, vua thấy vách làm bằng bạc trắng, đất bằng thủy tinh, vua nghi là nước chảy, không dám bước tới, Thọ-đề-già liền đi trước dẫn vua. Vua thấy giường làm bằng vàng ròng, ghế làm bằng ngọc trắng. Vợ của Thọ-đề-già, từ trong bức màn có tới một trăm hai mươi lớp vàng bạc đi ra, xinh đẹp không ai bằng, vừa bước tới, làm lễ nhà vua, liền chảy nước mắt.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vua hỏi Thọ-đề-già:

–Vợ khanh thấy có gì không ưa hay sao mà chảy nước mắt?

Thọ-đề-già thưa:

–Thần không dám dối vua. Vợ thần nghe mùi khói xông của vua, nên chảy nước mắt.

Vua nói:

–Thường dân đốt đèn bằng mỡ, chư hầu đốt đèn bằng sáp, Thiên tử đốt đèn bằng keo, cũng không có mùi khói hay sao mà lại chảy nước mắt!

Thọ-đề-già tâu:

–Thần không dám dối vua. Nhà thần có một hạt châu minh nguyệt quý giá, treo nơi điện chính, nên suốt ngày đêm đều không cần đèn thấp sáng. Do đó, nhà vua vẫn ở trong khói, nên vợ thần vẫn nghe có mùi khói xông như vậy.

Phía trước nhà Thọ-đề-già, có lầu cao mười hai tầng. Trưởng giả đưa vua lên xem, phía Đông nhìn sang phía Tây, phía Nam nhìn sang phía Bắc, vui chơi thắm thoát đã hơn một tháng.

Đại thần tâu vua:

–Nước nhà có việc lớn. Đại vương cần trở về giải quyết.

Vua bảo:

–Hãy ráng chờ ta một chút.

Thọ-đề-già đưa vua dạo chơi sau vườn, xem suối chảy, tắm trong ao tắm, ăn trái cây vừa chín, ngon ngọt không gì bằng, rất là thích thú. Vua chơi cho đến một tháng nữa.

Đại thần tâu vua:

–Đại vương nên trở về. Nước có việc lớn cần phải giải quyết.

Vua bảo:

–Hãy ráng chờ ta một chút.

Thọ-đề-già liền đem vàng bạc, châu báu, các loại lụa là cho hai mươi vạn người. Tất cả đều lên xe, ngựa trở về cung.

Về cung, vua tập họp quần thần, cùng nhau bàn luận các việc kỳ lạ. Vua nói:

–Thọ-đề-già là bề tôi của ta, mà vợ con, nhà cửa lại còn hơn ta. Ta muốn diệt trừ hắn có được không?

Quần thần đều tâu:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Hãy nên làm đi!

Vua liền đem bốn mươi vạn binh, đánh trống gióng chuông đi đến, vây quanh nhà Thọ-đề-già hơn hàng trăm lớp.

Trong nhà Thọ-đề-già, có một lực sĩ, tay cầm gậy vàng, giơ lên định đánh, bốn mươi vạn binh đều ngã quy, tay chân bị cột cứng, nằm cong queo, trạng thái như người say, đầu chân tê liệt, không thể đứng dậy được.

Thọ-đề-già nường trong xe mây, ở giữa hư không, hỏi mọi người:

–Các người đến đây có ý gì mà nằm dưới đất, không chịu đứng dậy?

Mọi người đáp:

–Quốc vương sai chúng tôi đến, muốn diệt trừ Trưởng giả. Trong nhà Trưởng giả có một lực sĩ, tay cầm gậy vàng giơ lên, toan đánh chúng tôi, bốn mươi vạn binh đều ngã lăn xuống đất, không thể đứng dậy được.

Thọ-đề-già hỏi:

–Các người có muốn đứng dậy không?

Mọi người đều đáp:

–Chúng tôi muốn đứng dậy.

Thọ-đề-già phóng ánh mắt đại thần thông, nhìn qua một lượt, bốn mươi vạn binh đều đứng dậy và trở về cung vua.

Vua liền sai sứ giả gọi Thọ-đề-già. Khi Thọ-đề-già đến, vua và ông ta cùng ngồi một xe, đi đến gặp Phật. Vua hỏi:

–Bạch Thế Tôn! Thọ-đề-già là bề tôi của con. Đời trước có công đức gì, mà vợ con, nhà cửa còn hơn con?

Phật bảo:

–Do tạo công đức ban phát cho người nên nay Thọ-đề-già hưởng phước lạc như trên cõi trời. Xưa, có năm trăm thương chủ, dẫn các thương nhân, đem theo châu báu, đi qua đường nguy hiểm, đang vội vã đi trong núi vắng thì gặp một Đạo nhân bị bệnh. Các vị cung cấp cho người bệnh ấy nào là nhà cỏ, giường nệm, nước uống, lương thực, nồi nhỏ, đèn đuốc... Lúc ấy họ nguyện được phước báo trên cõi trời, nên nay họ được phước báo này.

Phật nói:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Người hành hạnh bố thí lúc đó, nay là vợ chồng Thọ-đề-già. Vị Đạo nhân bị bệnh khi ấy, nay chính là ta. Năm trăm thương chủ và thương nhân đều đã đắc quả A-la-hán.

M

Phật nói:

–Xưa, có Trưởng giả tên là Thọ-đề-già, kho tàng chứa đầy vàng, bạc, nô tỳ đông đúc, không thiếu một vật gì.

Một hôm, gặp lúc trời trở gió, khiến cho chiếc khăn lụa trắng, treo cạnh bờ ao, bay đến trước điện vua. Vua mở hội, triệu tập quần thần, cùng nhau bàn luận về điềm kỳ lạ này. Các quan đều tâu:

–Nước sắp hưng thịnh, nên trời ban cho lụa trắng.

Riêng Thọ-đề-già im lặng không nói.

Nhà vua hỏi Thọ-đề-già:

–Các quan đều vui vẻ, riêng khanh sao không nói?

Thọ-đề-già tâu:

–Thần không dám dối vua. Đó là khăn lau mặt của nhà thần, treo ở cạnh bờ ao, gặp lúc trời trở gió thổi mạnh, bay đến trước điện vua. Do đó nên thần im lặng không nói.

Vài ngày sau, có một hoa vàng chín màu, lớn như bánh xe, gặp lúc trời trở gió thổi mạnh, bay đến điện vua. Vua triệu tập quần thần, cùng nhau bàn luận, hỏi các quan về điềm kỳ lạ. Các quan đều tâu:

–Nước sắp hưng thịnh, nên trời ban cho hoa vàng.

Riêng Thọ-đề-già im lặng không nói.

Vua hỏi Thọ-đề-già:

–Các quan đều vui mừng, khanh sao không nói?

Thọ-đề-già tâu:

–Thần không dám dối vua. Đó là hoa sau vườn nhà thần, hoa rụng, gặp lúc trời có gió thổi mạnh, bay đến trước cung điện vua. Do đó thần im lặng không nói.

Nhà vua bảo Thọ-đề-già:

–Nhà khanh được như vậy, khanh hãy về bảo những người nhà sắp xếp, trăm sẽ dẫn hai mươi vạn người đến nhà khanh tham quan.

Thọ-đề-già tâu:

–Xin đại vương và các quan cùng đi ngay với thần. Nhà thần

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

giường mềm tự nhiên có sẵn, không cần người trải. Thức ăn uống tự nhiên có sẵn, không cần người làm. Tất cả đồ dùng tự nhiên đến, không phải gọi kêu; tự nhiên đi, không cần cất dọn.

Nhà vua dẫn hai mươi vạn người đi thẳng vào cửa phía Nam nhà Thọ-đề-già. Bên trong cửa có một Đồng tử hình dáng đẹp đẽ, sắc mặt tươi vui, rất đáng mến.

Vua hỏi Thọ-đề-già:

–Đó là con trai của khanh, phải không?

–Tâu đại vương! Thần không dám đối với đại vương. Đó là người tớ, giữ nhà cho thần.

Lại tiến bước vào bên trong, nhà vua thấy một thiếu nữ hình dáng xinh đẹp, sắc mặt tươi vui, rất đáng yêu mến.

Vua hỏi Thọ-đề-già:

–Người đó là con gái hay vợ của khanh?

–Tâu đại vương! Thần không dám đối với đại vương. Đó là người ở, giữ nhà của thần.

Lại tiến thẳng vào hiên nhà, vua thấy vách làm bằng bạc trắng, mặt đất bằng thủy tinh, vua cho là dòng nước, nên phân vân không dám bước tới, Thọ-đề-già liền đi trước, dẫn vua vào xem giường vàng, ghế ngọc. Vợ của Thọ-đề-già, từ trong bức màn một trăm hai mươi lớp vàng bạc bước ra, lễ bái vua, liền chảy nước mắt.

Vua hỏi Thọ-đề-già:

–Vợ khanh lễ bái ta, có điều gì không ưa mà chảy nước mắt?

Thọ-đề-già tâu vua:

–Thần không dám đối vua. Vợ thần nghe hơi khói của nhà vua, nên chảy nước mắt.

Vua nói:

–Hàng thường dân đốt đèn bằng mỡ, chư hầu đốt đèn bằng sáp, Thiên tử đốt đèn bằng keo, cũng không có hơi khói hay sao, mà lại chảy nước mắt?

Thọ-đề-già tâu vua:

–Thần không dám đối vua. Nhà thần có một hạt ngọc thần minh nguyệt quý giá, treo ở điện chính, nên suốt ngày đêm không dùng lửa đốt mà vẫn sáng. Do đó, nhà vua thì vẫn ở trong khói, nên vợ thần vẫn nghe có mùi khói như vậy.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thọ-đề-già đưa vua ra phía trước, bước lên lầu cao mười hai tầng, xem được từ phía Đông nhìn qua phía Tây, phía Nam nhìn qua phía Bắc. Thấm thoát, nhà vua ở chơi đã một tháng.

Đại thần tâu vua:

–Nước nhà có việc quan trọng. Xin đại vương trở về lo việc nước.

Vua bảo:

–Hãy ráng đợi ta chút nữa.

Thọ-đề-già lại đưa vua dạo ra sau vườn, xem suối chảy, ao tắm... tất cả đều rất xinh đẹp, rất đáng yêu. Thấm thoát, nhà vua vui chơi đã qua hơn một tháng nữa.

Đại thần tâu vua:

–Nước còn có việc lớn. Xin đại vương trở về lo việc nước.

Vua bảo:

–Hãy ráng đợi ta một chút.

Thọ-đề-già đem bảy báu, các thứ lụa là biểu cho hai mươi vạn người. Tất cả đều lên ngựa, xe trở về cung.

Về cung, vua mở đại hội, tập hợp các quần thần, cùng nhau bàn bạc, hỏi những điều kỳ lạ. Vua nói:

–Thọ-đề-già là thần dân của ta, mà vợ con, nhà cửa còn hơn ta. Ta muốn diệt trừ hắn, có được không?

Các quan đều tâu:

–Hãy nên làm!

Nhà vua liền sai bốn mươi vạn binh, khua chuông đánh trống, vây quanh nhà Thọ-đề-già đến hàng trăm lớp.

Trong nhà Thọ-đề-già, có một lực sĩ, tay cầm chày vàng, giơ lên toan đánh thì bốn mươi vạn người ngựa đều ngã quy xuống đất, tay chân bị trói cứng, nằm cong queo, trạng thái như người say, đầu chân tê liệt, không thể đứng dậy được.

Thọ-đề-già nường trong xe mây, trụ giữa hư không, hạ xuống, hỏi mọi người:

–Các người đến đây có ý gì mà nằm dưới đất không chịu đứng dậy?

Mọi người thưa:

–Đại vương sai chúng tôi đến đây, muốn diệt trừ Trưởng giả.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nhưng trong nhà Trưởng giả có một lực sĩ, tay cầm chày vàng, giơ lên toan đánh, làm cho bốn mươi vạn người ngựa chúng tôi đều ngã xuống đất, bị trói chặt, nằm cong queo, trạng thái như người say, đầu chân tê liệt, không thể đứng dậy.

Thọ-đề-già hỏi mọi người:

–Các người có muốn đứng dậy không?

Mọi người đáp:

–Muốn được đứng dậy.

Thọ-đề-già đưa cây gậy thần lên, làm cho bốn mươi vạn người ngựa đều đứng dậy và trở về cung.

Nhà vua liền sai sứ giả gọi Thọ-đề-già. Khi Thọ-đề-già đến, nhà vua bảo:

–Ta cùng với khanh cùng ngồi một xe, đi đến chỗ Phật.

Lúc đến nơi, nhà vua thưa Phật:

–Bạch Thế Tôn! Thọ-đề-già là bề tôi của con. Đời trước ông ta có công đức gì mà được vợ con, nhà cửa hơn con?

Phật bảo:

–Đời trước, Thọ-đề-già cùng với năm trăm thương chủ, dẫn các thương nhân, đem theo đồ vật quý báu, đi qua đường nguy hiểm. Lúc ấy, thấy trong núi sâu có một vị Đạo nhân bị bệnh, Thọ-đề-già đã giúp đỡ đầy đủ cho vị ấy, nào là nhà ở tốt, trải giường nệm, nước uống, nồi nhỏ, gạo, thức ăn, đèn đuốc... đồng thời Thọ-đề-già cũng nguyện đời đời được sự cung cấp các vật dụng như ở cõi trời, nên nay được phước báo này.

Phật nói:

–Người ban cho lúc đó cũng chính là Thọ-đề-già này vậy. Vị Đạo nhân bị bệnh đó, nay chính là ta. Năm trăm thương chủ nay đều đắc quả A-la-hán.

Phật giảng nói kinh này rồi, vua và các quan đều phát tâm Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, đảnh lễ Phật rồi lui ra.

